

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η Μαρικίτα χαμήλωσε το κεφάλι της και δέν άπάντησε. —Θάνα χωρίς άλλο κάποιος νέος, εξακολούθησε ο δόν Πέντρο. Μά εσύ δέν θέλεις να μου έμπιστευθής τό μυστικό τής καρδιάς σου. Έλπιζω όμως να μου τό πής αύριο. Για να διαλέξής αυτό τό νέο, παιδί μου, φαντάζομαι πώς θά εινε αξιός σου.

—Άπατάσθε, πατέρα μου. Έγώ δέν ειμαι αξία του, άπάντησε ή Μαρικίτα με κάποια πίκρα. Μά ή καρδιά του δέν ειν' ελεύθερη, δέν θά ειν' ελεύθερη ποτέ... Δέν μπορούμε, άλλοίμο- νο, ν' αγαπήμασθε και τό μόνο που μπορώ να τού προσφέρω, εινε ή άπέραντη άφροσύνη μου και ή ζωή μου, άν τή θελήση.

«Αγαπούσε λοιπόν ή Μαρικίτα τόν Λαγκαρντέρ... Ναι, ίσως στό βάθος τής ψυχής της τόν αγαπούσε... Μά είχε συντριψει τήν καρδιά της και δέν είχε πεία, παρά ένα σκοπό στη ζωή της : Νά βοηθήση τόν Έρρίκο με όλες της τίς δυνάμεις, για να Ξαναβρή τήν Αύγη.

«Ο δόν Πέντρο κούταξε τήν κόρη του και τής άνοιξε τήν αγκαλιό του, μέσος στήν όποία ή Μαρικίτα ρίχτηκε, ψιθυρίζοντας: —Μή φοβάσαι τίποτε για τήν κόρη σου!.. 'Αφωσιώθηκε μόνη της σ' ένα Ιερό καθήκον, άπ' τό όποιο δέν θά λιποψύχηση... 'Όταν μάθης και σύ περί τίνος πρόκειται, θά τήν επιδοκιμάσής.»

«Τά βήματα άπ' τό έπάνω πάτωμα εξακολουθούσαν. 'Η Μαρικίτα άψωσε τό γέρι της πρός τό ταβάνι και ψιθύρισε:

—Μά ποιός ειν' εκεί πάνω; ρώτησε. Μήπως πρόκειται περι κανενός μυστικού, που δέν πρέπει να τό μάθω;

—'Όχι... 'Εκεί άπάνω φιλοξενώ δυό άρρατες νέες, άπ' τίς όποιες ή μία εινε άρραστη...

«Η Μαρικίτα άνασκήρτησε, χλώμιασε κι' άνοιξε τά μάτια της διαπύματα:

—Τόνόμα τής; φώναξε. Πές μου τόνόμα της.

—Τό άγνοώ.

—Και τής άλλης;

—'Όύτε κι' αύτής τό ξέρω. Μά άκουσε με...

«Ετοιμαζόταν να τής πη τι εινε συνηθ. όταν ξεσφαινα κάποιος χτύπος τήν πόρτα. 'Ο δόν Πέντρο πηνε ν' άνοιξη.

«Ήταν ο Πευρόλ, ο όποιος είχε άκούσει ήμιλες και φοβήθη- κε μήπως ή ντόνα Κρουζ τό εινε σκάνδαλο κιόλας άπό τήν κάμαρη της. Μόλις δυιες ειδη τή Μαρικίτα, τό άνήσυχο πρόσωπό του έγινε ναυμονελαστό. 'Υποκλήθηκε, ενώ συγχρόνως τήν κούταξε άπό πάνω ώς κάτω και καθώς βεβαιώθηκε έτσι ότι δέν τήν εινε συναντήσει ποιθε- νά, δέν άνοιξε καμιά δυσπιστία πρός αύτήν.

—'Η κόρη μου, ειπε ο δόν Πέντρο, δείχνοντάς του τή Μαρικίτα.

Και γυρίζοντας πρός τόν φιλοεπισημομένο του, έποδόθηκε:

—'Ο κ. ντε Πευρόλ έπιστά- της του πρίγκηπος Γκονζάγκα.

«Ο Πευρόλ!... 'Ο Γκονζά- γκα!... Δυό όνόματα κατασκα- μένα, για τα όποια ή Μαρικι- τα εινε άκάνησε πολλές φορές να νίνετα λένος.

Τό άφες, ευτυχώς δέν πώτι- γε τό πρόσωπό της. 'Αλλοιώς ο Πευρόλ θά τήν εβλεπε νάσπα- ρήτη Ξασηικά και να νίνετα γλωπή σάν πεθωμένη. 'Όσα- σο, κατάλαθε να έπιβληθη ανεβδόν άιέσας σάν έαυτό της και να νάινελαστό.

—Μου φαίνεται πως βιάστη- και πολύ, ειπε τό να σας προσ- θέσω τίς ύπηρεσίες της, νιοιός να έχω τή γνώμη της, ειπε ο

Πέντρο στον Πευρόλ. Δυστυχώς ή κόρη μου εινε όποχρεωμένη να Ξαναβγή αύριο.

Μά ή Μαρικίτα έσπευσε να τόν διακόψη, λέγοντας:

—Δέν ξέρω άν θα φύγω αύριο... Θα σκεφτώ τή νύχτα...

«Έπειτα, άφού κάθησε σε μία σκεπτική γωνιά, άπ'ου, με τό κεφάλι άκούμπισμένο στα χέρια της, μπορούσε να κρούθι τό πρόσωπό της και τήν έκφραση της φυσιογνωμίας της, έπρό- σθεσε:

—Δέν ξέρω τίποτε... 'Εφτασα εδω και βρήκα ξένους, που δέν τους περιμένα καθόλου... Και σε τι μπορώ να τούς φανώ χρή- σιμη; Τί επιβουλεύει άπό μένα, κύριε;

«Ο Πευρόλ, μ' ένα σωρό περιτροφές, τής ξεέθεσε τί περιμε- νε άπ' αύτή, ή Μαρικίτα τού ειχε άρέσει άπό τήν πρώτη στι- γμή και πίστεψε ότι μπορούσε να βασιτη σ' αύτήν. 'Ηταν προτιμότερο να χρησιμοποίηση εκείνην, παρά να πάν ν' ανα- ζήτηση σε κανένα χωριό καμιάν άγνωστη, ή όποια θά διαστα- ζε ίσως να τόν άκολουθήση και για τήν όποια δέν θά ήταν πο- τε βέβαιος, άφού δέν θά μπορούσε να τήν έμποδίζη να φλυαρή κάθε φορά που θάβγαθνε έξω.

«Επεξετάθηκε όσόσο εξααιρετικά στις δθην άφορμές τής άρρώστιας τής Αύγης, τήν όποια—καθώς ειπε—είχαν έμπιστευ- θη στη φύλαξη του, προετοιμασε τή Μαρικίτα άναστίον κάθε άν- τίθεση άπόψεως, που θά μπορούσαν να τής πούν και τελείωσε, ζητώντας τήν άπόλυτη έχεμύθεια σχετικώς μ' αύτή τή ουζή- τη.

«Ο δόν Πέντρο τα εβρισκε δλ' αύτά κάτω ύποπτα. Μά ο Πευρόλ, θέλοντας να διαλύση τίς τυχόν ύπομίες του, έπρό- σθεσε:

«'Η δυό αυτές νέες έχουν ματωδεις έχθρούς, που τίς καταδι- ώκουν με λύσσα κι' ο μόνος τρόπος για να σωθούν, εινε να μη μάθη κανείς τό καταφύγιό τους. Τη μέρα που οι έχθροί τους θά τό μάθουν, θάβρουν να κώνουν τόν πυργό και να σκορπί- σουν σ' αύτό τόν θάνατο και τήν άπόγνωση.

—'Αν ή σενοριτα εινη κόρη σας, τόν διεκοψε ή Μαρικίτα, για να φανώ ευγνώστη σε σας και τόν πατέρα μου, θά δεχτώ ν' ανα- ναβάλω τήν διαγωγή μου, ή τουλάχιστον ή άπουσία μου άπό δω δέν θα βασιτηξη περισσότερο άπό εκκοιτεσσερες ώρες. Θά ε- ναγαυριωσα άμέσως να θεθι στη διάθεσί σας για όσο καιρό σας άρέσει...

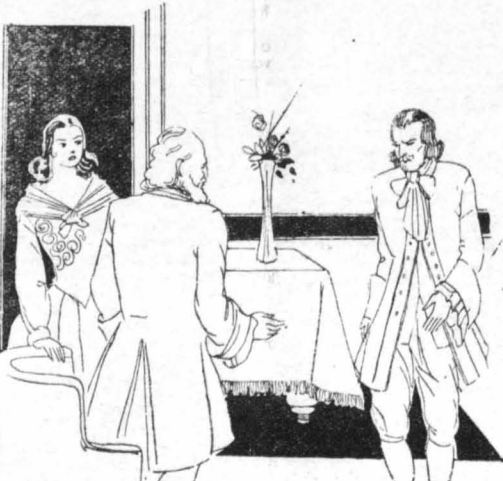
«Ο Πευρόλ έτριψε τά χέρια του, σκεπτόμενος πως ειχε κερδι- σει τήν όπόθεσι. 'Όστόσο, δέν έτόλμησε νι ψευσθή, λέγοντας πως ή Αύγη ντε Νεβέρ ήταν κό- ρη του, άπό φόβο μήπως ή Αύ- γη ή ίδια τόν διαφεύσει.

—Θάρνηθητε λοιπόν άν δέν ει- μαί έγώ ο πατέρας της; ρώτη- σε.

—Δέν ξέρω... Θα σκεφτώ και θα σας δώσω αύριο τό πρωι τήν άπάντησή μου.

—'Εστο, κι' ειθε ή άπάντησή σας να εινε σύμφωνη με τίς επι- θυμίες μου... Σε κανένα άλλο δέν θάγα τόση έμπιστοσύνη, όση σε σας... 'Η νέα αύτή εινε πολύ στενή συγγενής του πρίγκηπος Γκονζάγκα κι' ενδιαφέρουμε για τή θεραπεία της, σάν να ήταν παιδί μου!... Τό στωικό παιδί! έπρόσθεσε. 'Η ζωή μου εινε δε- μένη με τή δική της κι' ο Θεός να δώση να μη θ'εξη ποτέ κανείς όστε μια τριχα άπ' τά μαλλιά της.

«'Όλο αυτό τό θράσος και ή πονηρία έκαναν τή Μαρικίτα να νοιώση για τόν Πευρόλ ένα αβ- σθημα άδηλίας, που έμοιαζε με μ'σος. Μά ήθελε να μάθη περισ- σότερα και δέν συγκρατήθηκε.

—'Ο κ. ντε Πευρόλ, έπιστάτης του πρίγκηπος Γκονζάγκα, έπρόσθεσε ο δόν Πέντρο.

